

ע"פ 61868/03/14 - דרויש רבאעה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 61868-03-14 רבאעה(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
	כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"ג
	כב' השופטת מרים סוקולוב
<u>המערער</u>	דרויש רבאעה (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד פ' סורין
נגד	
<u>המשיבה</u>	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ב' פלוס

פסק דין

בתאריך 29.6.2013 שיחקו שני קטינים במקום שנקרא "סקייט-פארק גלית בתל-אביב". על-פי הנטען בכתב אישום, שהוגש נגד המערער, הוא גנב את תיקו של אחד הקטינים שבו היה אייפוד השייך לקטין וכאשר הבחינו בכך הקטינים, איים המערער על המתלונן תוך הוצאת סכין והשמעת מילים מאיימות.

בית-משפט קמא (כב' השופט ש' אבינור) הרשיע את המערער בשתי העבירות שיוחסו לו בגין המסכת העובדתית שפורטה לעיל, קרי: גניבה ואיומים ועל כך הערעור בפנינו.

נדגיש, כי אין בפנינו ערעור על העונש.

המסד הראייתי שהיה בפני בית-משפט קמא כלל את אלו:

- עדויותיהם של שני הקטינים. שני הקטינים זיהו את המערער בזמן מעשה, האחד זיהה את פניו והשני זיהה אותו על-פי האופניים שהיו ברשותו.
- המערער עצמו לא הכחיש שהותו במקום.
- בפני הפקח העירוני שניגש אליו בעקבות תלונת הקטינים מיד בזמן מעשה, טען המערער כי לא גנב מאום, אולם לא טען כי לא היו דברים מעולם.

בית-משפט קמא נתן אמון בעדויות הקטינים, סבר כי העדויות מהוות חיזוק אחת לשניה ובכך נתמלאה דרישתו של סעיף

55 לפקודת הראיות. הראיות הנוספות אף הן תומכות בגרסת הקטינים ועל-כן כאמור הרשיע את המערער.

לטענת הסנגורית, שגה בית-משפט קמא באמון שנתן בקטינים. לטענתה, לאחד הקטינים (הקטין סם) היתה טרזניה קודמת כלפי המערער בשל אירועים קודמים ביניהם ומשכך, מצא מקום לבוא עמו חשבון והעליל עליו את שהעליל.

שאלנו מספר פעמים את הסנגורית האם הטענה היא לטעות מצד הקטין או שמא לעלילה, ובסופו של דבר אנו מבינים כי התשובה היא, כי מדובר בעלילה על רקע האירועים הקודמים ביניהם. הסנגורית מפנה עוד לשורה של סתירות בדברי הקטינים, שלשיטתה, צריכות להביא לכך שערכאת הערעור תתערב בממצאי המהימנות של בית-משפט קמא.

אם אמרנו שאין ממש בערעור זה אמרנו מעט. הערעור מושתת כולו על ממצאי מהימנות שאין כל סיבה להתערב בהם. לא קיימת בתיק זה בעיה של זיהוי שהרי אין מחלוקת שהקטין סם הכיר את המערער קודם לכן, שעל-כן לא היה צורך כלל לערוך מסדר זיהוי וכיו"ב.

הקטין סם העיד כי ראה את המערער מחטט בתיק שנגנב. הקטין דייב אומנם לא ראה את פניו של המערער אולם זיהה אותו לפי האופניים שהיו ברשותו. המערער לא הכחיש את שהותו במקום ולא הכחיש גם כי הקטינים פנו אליו בזמן אמת והטיחו בו את האשמה. לכך מצטרפת גם עדותו של הפקח שפנה אל המערער ושאל אותו באשר לטענת הקטינים. ניתן היה לצפות שהמערער, אם אכן לא היה לו יד בדבר והוא לא נגע בתיק, יענה במילים: "על מה אתה מדבר" או מילים ברוח דומה, אלא שלא כך ענה המערער ותשובתו היתה כי הוא לא גנב, משמע כי הוא ידע על מה מדובר ומה האשמה המוטחת בו.

לא מצאנו ממש ברשימת הסתירות שהפנתה הסנגורית. בית-משפט קמא, גם אם לא התייחס לכל סתירה, התמודד עם נושא זה וקבע כי מדובר בשני קטינים מפוחדים שאין לבוא עמם חשבון אם לא אמרו עובדה מסוימת וכי גרעין עדותם נכון ומדויק.

קביעה זו מקובלת עלינו שעל-כן אנו דוחים את הערעור.

**ניתן והודע היום ח' אלול
תשע"ד, 03/09/2014
במעמד הנוכחים.**

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

ג'ורג קרא, ס"נ

מרים סוקולוב, שופטת